

ZÓNA - X

A person in silhouette stands on a rocky outcrop, looking towards a bright sun. The sun is surrounded by a large, glowing, circular lens flare effect that fills much of the sky. The sky is filled with dark, dramatic clouds, and the overall color palette is dominated by warm, golden-yellow and brown tones. The person is positioned on the right side of the frame, looking towards the center where the sun and lens flare are located.

Brandon McYntire

BRANDON McYNTIRE

ZÓNA-X

© Brandon McYntire
ISBN 978-80-570-0069-3

BRANDON McYNTIRE

ZÓNA-X

Michalovce 2018

Názov originálu: Zóna-X
Autor knihy: Brandon McYntire
Vydavateľstvo: Branko Mateja (samovydavateľ)
Formát: PDF
Počet strán: 67
Ilustrácia obálky: Pixabay
Tvorba obálky: www.knihovnicka.cz
Vydanie: Prvé
Michalovce 2018

© Brandon McYntire 2018
ISBN 978-80-570-0069-3

LETISKO

Pred terminálom stáli ľudia a nervózne sa obzerali okolo seba. Sú to už hodiny, čo mešká lietadlo. Deti pobehujú hore-dole a robia krik, akoby boli niekde na ihrisku. Vonku sa už zotmelo. Sadol som si znova na lavičku a pozoroval situáciu okolo seba. Je dosť zvláštne, že nás nikto neinformoval o meškajúcom lete a ani to očividne nikto nemá v pláne. Bolo veľmi teplo a nemal som už nič na pitie, tak som sa pobral do obchodu kúpiť si nejakú vodu. Keď som sa prechádzal pomedzi regály, stretol som sa so ženou, ktorá takisto čakala na let do Montrealu. Žena strednej postavy v krátkych nohaviciach a bielom tričku. Čierne vlasy zostrihané na štýl mikáda. V ruke neustále držala mobil.

Pozrela sa na mňa a s úsmevom začala rozhovor:

„Aj vás už prestalo baviť to nezmyselné obzeranie sa okolo seba?“

Prešla si rukou po vlasoch a vybrala plechovku z chladeného regálu.

„Áno, navyše nemám už nič na pitie, tak som prišiel sem.“

Takisto som natiahol ruku do regálu s nápojmi a vybral som si chladenú minerálnu vodu.

„To som zvedavá, čo ešte z toho dnes bude, len aby sme nemuseli spať aj na lavičkách. Každý rok sa vraciam na leto v auguste domov do Kanady, ale toto som ešte nezažila. Také dlhé meškanie nemajú tieto aerolínie vo zvyku.“

Vybrali sme sa k pokladni a cestou som si ešte vzal malú čokoládu. Keď sme zaplatili nákup, znova sme sa vrátili k terminálu. Ľudia tam stále znechutene stáli a viedli medzi sebou nudné rozhovory. Na terminál neprichádzal žiadny zamestnanec, ani sa nikto neobťažoval nám vysvetliť celú situáciu, ktorá tu vznikla. Žena si sadla ku mne na lavičku a sem-tam si odpila malinovku z plechovky. Mlčky sme sa pozerali pred seba, rozmýšľali sme o tom, ako dlho tu ešte budeme čakať. Žena sa zrazu ku mne otočila a povedala:

„Som Alica, žijem v Montreale. Odkiaľ ste?“

Zaskočene som sa na ňu pozrel a odpovedal: „Volám sa David a som z Michaloviec. Idem do Kanady pozrieť svoju tetu. Pozvala ma na mesiac. Je to prvýkrát, čo letím tak ďaleko.“

„No snáď tu nebudeme príliš dlho sedieť, veď samotný let je útrapa. Je to naozaj dlhý let. Lietam každý rok, ale zakaždým sa počas letu nudím, nemám sa s kým zhovárať. Aké máte vyznačené sedadlo na letenke?“

Pozrel som na svoju letenku a mal som miesto B23.

Alica hľadala letenku v malej kabelke a po chvíli zistila, že má sedadlo A14.

„To je škoda, sme od seba dosť ďaleko, ale keby bolo vedľa mňa prázdne miesto, tak si môžete prísť sadnúť ku mne. Aspoň nám rýchlejšie ujde čas našej cesty a pozhovárame sa,“ navrhol som.

„Samozrejme, uvidíme, ako bude lietadlo obsadené, tiež by ma netešilo pozerat' celou cestou tupo pred seba.

Bolo už desať hodín večer a stále nikto neprichádzal. Cez veľké sklá som pozoroval lietadlá, ako vylietavajú a pristávajú. Ani som si nevšimol, že sa Alica niekam vytratila. Tak som si ešte raz prekontroloval všetky doklady a veci, ktoré som mal v príručnej taške. Obzrel som sa za seba a uvidel som Alicu, ako sa k nám blíži s nejakou zamestnankyňou letiska. Žena v červenom saku a čiapkou na hlave sa s meravým výrazom tváre postavila pred nás a začala hovoriť:

„Vážení, s ľútosťou vám musím oznámiť, že dnes neodletíte. Vyskytol sa nečakane nejaký technický problém na lietadle a navyše sme stratili spojenie s terminálom v Montreale. Pre zhoršené počasie nad Atlantikom sa dnes odlet odkladá na zajtra doobeda o desiatej hodine. Prepáčte nám, táto situácia je nečakaná. Zároveň vás poprosím, aby ste sa presunuli do terminálu C, kde máme ležadlovú časť, v ktorej môžete pokojne prespať celú noc. Poďte, prosím, za mnou.“

Všetci sme sa poslušne pohli smerom do terminálu C a nasledovali sme zamestnankyňu. Po chvíli sme vkročili do ležadlovej časti. Bolo tu približne 100 lôžok s vančúškami a prikrývkami. Každý sme si vybrali svoje lôžko a veľa z nás si aj ihneď bez slov ľahlo. Všetci sme boli unavení a znechutení. Mne sa ešte nechcelo spať, a tak som sa vybral pozorovať lietadlá cez veľké sklenené okná. Každú chvíľu jedno lietadlo vzlietlo a zároveň ďalšie pristálo. Po chvíli sa ku mne pridala aj Alica a obaja sme sledovali tento kolobeh.

„Môžeme sa ešte trochu pozeráť, je to zaujímavé a potom pôjdeme spať, dnes som už zo všetkého unavená,“ prihovorila sa mi Alica. „Pravda je, že aj mňa doteraz fascinuje lietanie. Najradšej mám štart a vzlietnutie. Keď sme už tam hore, tak sa cítim dosť neisto, stále mám strach, keď nastanú turbulencie. No štatistika stále dokazuje, že je to najbezpečnejšie cestovanie.“

„Ja mám zase najradšej pristávanie. Vychutnávam si ten úžasný pocit, keď sa už približujeme k pristávacej dráhe, a môžem si vydýchnuť, že už je to všetko za mnou.“

Chvíľu sme sa ešte pozerali na lietadlá a onedlho sme sa pomaly pobrali naspäť. Keď sme vošli dnu, už skoro všetci spali. Ľahol som si na svoje lôžko a v mysli som si premietal celý dnešný deň.

Alica ešte svietila mobilom, zrejme chcela dať vedieť

domov, že dnes neletí. Nastalo ticho, občas bolo počuť len vozíky, ktoré roznášali batožinu z dolného poschodia. Všetky svetlá v miestnosti zhasli a nastala úplná tma.

Zobudilo ma hlasné dunivé hučanie dažďa, ktorý dopadal na plechovú strechu letiska. Vonku sa blýskalo, burácali hromy a bola strašná búrka. Pozrel som sa na svoje hodinky a bolo pol tretej ráno. Posadil som sa a snažil som sa rozlíšiť obrysy v tme, aby som videl, či niekto nechýba. Nebola tam Alica. Postavil som sa a pomalým opatrným krokom som išiel k terminálu, kde sme včera pozorovali lietadlá. Uvidel som Alicu, ako nepohnute stojí a čosi pozoruje cez veľké sklo.

Došiel som k nej a bez akýchkoľvek slov som sa takisto zapozeral von.

Nad pristávacou dráhou bolo veľa svetiel, asi lietadiel, ktoré pristávali.

„Takisto ťa zobudila búrka?“ spýtala sa Alica.

„Áno... a po chvíli som si všimol, že tam nie si. Napadlo mi, že možno budeš pri termináli, tak som prišiel sem za tebou.“

„Niečo sa tu deje, niečo divné, nie je všetko tak, ako by malo byť. Pozri sa lepšie... tam na pristávaciu dráhu. Zdá sa mi, akoby tam pristávali lietadlá rôznych typov, no veľmi to s nimi hádže sem a tam. Prekliata búrka všetko komplikuje.“